

Sonbaharda Ümit Etmek

Eylül sabahının serinliğini
Yaprakların serinliğini
Ciğerlerime dolduruyorum
Sessizlik ve serinlik
Birleşiyor
Yıkanmış güvercinler
Ve çok uzakta bir tren sesi
Her zaman yeniden başlamak duygusu
Doğuyor içimde
Her uyanışımda
Düşmanlarımı bağışlıyorum
Daha çok seviyorum dostlarımı
Her uyanışımda
Eylül sabahının serinliğini
Yaprakların serinliğini
Yüreğime dolduruyorum

Ataol Behramoğlu

Nedendir bilinmez; sonbahar, romanlarda, şiirlerde, şarkılarda hep hüznün mevsimi, hazan mevsimi olarak tasvir edilmiştir.

Oysaki benim için ümit demektir sonbahar. Doğduğum, evlendiğim, küçük kızımın doğduğu mevsimdir sonbahar.

Sokakların sarı, kırmızı, kahverengi yapraklarla rengârenk boyandığı, çıplak kalan ağaç dallarının üzerine yağmur damlalarının düştüğü, etrafta kirlerinden arınmış, yağmur sularının temizlediği mis gibi toprak kokusudur sonbahar.

Evlerde sobaların kurulduğu, mutfaklarda konservelerin, turşuların, kururlukların yapıldığı kışa hazırlık mevsimidir. Doğa kış mevsimine hazırlanırken yaşanan telaş benzer şekilde evlerde yaşanır.

Çocukların tatil havasından çıkıp okullarıyla, arkadaşlarıyla ve öğretmenleriyle yeniden buluştukları ve yazın kavurucu sıcaklarından kurtulup serin havalara merhaba dedikleri zamandır sonbahar.

Hüznün, sevgi, ayrılık ve daha birçok duygunun birbirine karıştığı mevsim olarak tanımlansa da aslında ümit mevsimidir sonbahar.

Dökülen her yaprağın yeniden dirileceği, kış uykusuna yatan hayvanların yeniden uyanacağı, göçmen kuşların geri geleceğini bilip ümitlenmektir.

İşte bu yüzden benim için ümittir, güzelliştir, temizliktir ve yeniden diriliştir Sonbahar.

Burcu TURGUT